

KRISTIN
HANNAH

PRIATELKY
Z FIREFLY LANE

Od autorky bestselleru Proti vetru

Lindeni

Priateľky z Firefly Lane

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Kristin Hannah
Priateľky z Firefly Lane – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRIATELKY Z FIREFLY LANE

KRISTIN HANNAH

PRIATEL'KY
Z FIREFLY LANE

Ljndeni

*Táto kniha je venovaná „nám“, dievčatám.
Priateľkám, ktoré rok čo rok držia spolu v ťažkých časoch,
pri malých i väčších problémoch. Vy viete, koho mám na mysli.
Ďakujem.*

*Ľuďom, ktorí sú súčasťou mnohých mojich spomienok:
môjmu otcovi Laurenceovi, bratovi Kentovi, sestre Laure,
manželovi Benjaminovi a synovi Tuckerovi.
Kamkoľvek sa vo svete pohneme, vždy vás budem nosiť v srdci.*

*A mojej mame, ktorá ma inšpirovala k mnohým románom,
ale hlavne k tomuto.*

POĎAKOVANIE

Moje poďakovanie patrí:

Marianne McClaryovej, že ma uviedla do sveta televízie a médií. Tvoje odborné rady boli neoceniteľné. Ďakujem.

Jennifer Enderlinovej, Jill Marie Landisovej, Kim Fiskovej, Andree Cirillovej a Megan Chanceovej. Každá z vás mi pomohla nájsť cestu tohto príbehu. Vďaka.

Skvelému tímu vo vydavateľstve St. Martin's Press. Ďakujem za túto príležitosť.

Najlepším zrkadlom je starý priateľ.

GEORGE HERBERT

KAPITOLA JEDEN

Kedysi ich volali dievčatá z Firefly Lane. Z Cesty svätajánskych mušiek. Bolo to dávno – pred vyše tridsiatimi rokmi –, ale keď teraz ležala v posteli a počúvala, ako vonku zúri zimná fujavica, pripadalo jej to ako včera.

Za minulý týždeň (bezpochyby najhorších sedem dní v jej živote) stratila schopnosť odosobniť sa od spomienok. V poslednom čase sa jej až priveľmi často snívalo o roku 1974; znova bola tínedžerka, dospievala v tieni prehranej vojny, bicyklovala sa s najlepšou priateľkou v takej čiernej tme, až sa jej zdalo, že sú neviditeľné. To miesto bolo dôležité iba ako orientačný bod, ale živo si pamätala každý detail: kľukatý pás asfaltu lemovaný po oboch stranách dažďovými stokami a trávnatými stráňami. Prv než sa zoznámili, táto cesta akoby nikam nevedla, bola to len vidiecka cesta pomenovaná po hmyze, ktorý v tomto modrozelenom kúte sveta nikdy nikto nevidel.

Potom to každá videla očami tej druhej. Keď stáli spolu na kopci, videli namiesto vysokých stromov, blatistých výmoľov a vzdialených zasnežených hôr všetky miesta, kam sa raz vyberú. V noci sa vždy vykradli z domov stojacich oproti sebe na tej istej ulici a stretli sa na ceste. Na

brehu rieky Pilchuck fajčili ukradnuté cigarety, plakali pri piesni *Billy, Don't Be a Hero* a hovorili si úplne všetko. Tak prepojili svoje životy, že koncom leta nikto nevedel, kde sa jedno dievča končí a druhé začína. Pre všetkých, čo ich poznali, sa stali jednoducho TullyaKate a to priateľstvo bolo vyše tridsať rokov ochranným valom ich života – silným, trvalým, spoľahlivým. Hudba sa možno v priebehu desaťročí menila, ale sľuby, ktoré si dali na Firefly Lane, vytrvali.

Najlepšie priateľky na večné veky.

Verili, že tie sľuby dodržia, že jedného dňa, keď budú starenky, budú sedieť v hojdacích kreslách na vŕzgajúcej verande a so smiechom sa rozprávať o starých časoch.

Samozrejme, teraz už vedela, že to tak nebude. Vyše roka si hovorila, že je to v poriadku a dokáže žiť bez najlepšej priateľky. Niekedy tomu dokonca verila.

Potom začula hudbu. Ich hudbu. *Goodbye Yellow Brick Road* od Eltona Johna, *Material Girl* od Madonny, *Bohemian Rhapsody* od Queen, *Purple Rain* od Princea. Keď bola včera nakupovať, rozplakala ju rovno pri red'kovkách nevydarená inštrumentálna verzia skladby *You've Got a Friend* od Carole Kingovej.

Odhrnula prikrývku, vstala a dbala na to, aby nezobudila muža, čo spal vedľa nej. Chvíľu tam len stála a hľadela naňho v šere spálne. Ešte aj v spánku vyzeral ustarostený.

Zvesila bezdrôtový telefón, vyšla zo spálne a zamierila po tichej chodbe na verandu. Tam pozorovala búrku a zbierala odvalu. Keď vytáčala dobre známe číslo, rozmýšľala, čo povie po dlhých mesiacoch ticha svojej bývalej najlepšej priateľke, ako začne. *Mala som zlý týždeň... život sa mi rozpadáva...* alebo jednoducho: *Potrebujem ťa.*

Na druhej strane čierneho rozbúreného zálivu zazvonil telefón.

Prvá časť

SEDEMDESIATE ROKY

Dancing Queen
Kráľovná parketu,
s tebou je tanec slasť, a máš len sedemnášť

KAPITOLA DVA

Takmer v celej krajine bol rok 1970 rokom protestov a zmien, ale v dome na Magnolia Drive vládol pokoj a poriadok. V tom dome sedela desaťročná Tully Hartová na studenej drevenej dlážke a stavala domček pre svoje báby Liddle Kiddles, ktoré spali na malých ružových vreckovkách. Keby bola vo svojej spálni, pustila by si na detskom gramofóne niektorú skladbu Jackson Five, ale v obývačke nebolo ani len rádio.

Jej stará mama nemala veľmi rada hudbu, televíziu ani stolové hry. Väčšinou – tak ako teraz – sedela v hojdacom kresle pri kozube a vyšívala. Vyrobila celé stovky dečiek, zväčša na nich boli citáty z Biblie. Na Vianoce ich vždy darovala kostolu a ten ich predával na dobročinných bazároch.

A starý otec... ten nič nehovoril, či už sa mu to páčilo, alebo nepáčilo. Od mozgovej porážky len ležal v posteli. Niekedy zazvonil na zvonec a Tully iba vtedy videla, ako sa stará mama ponáhľa. Len čo začula cinknutie, s úsmevom vzdychla: „Ach jaj!“ a vybehla na chodbu tak rýchlo, ako sa v papučiach dalo.

Tully vzala do ruky žltovlasého trola. Veľmi tichučko si pohmkávala a tancovala s ním a s bábikou Calamity Kiddle pri piesni *Daydream Believer* od Monkees. V polovici piesne ktosi zaklopal na dvere.

Bol to taký nečakaný zvuk, že Tully sa prestala hrať a zdvihla pohľad. Nikdy k nim nikto nechodil na návštevy, iba v nedeľu prišli manželia Beattlovci a vzali ich autom do kostola.

Stará mama odložila výšivku do ružovej igelitky pri svojom kresle, vstala a pomaly, šuchtavo prešla cez izbu, čo bolo v posledných rokoch bežné. Keď otvorila dvere, zavládlo dlhé ticho, potom vzdychla: „Ach jaj!“

Znelo to čudne. Tully úkosom pozrela k dverám a uvidela usmiatu vysokú ženu s dlhými strapatými vlasmi, ale úsmev sa jej rýchlo vytratil z tváre. Bola to jedna z najkrajších žien, akú Tully v živote videla, mala pleť ako mlieko, ostrý špicatý nos a vysoko posadené líčne kosti. Bradu mala drobnú a jasné hnedé oči sa jej pomaly otvárali a zatvárali.

„Tak vítaš svoju dcéru, ktorú si roky nevidela?“ Tá pani sa pretlačila popri starej mame, prešla rovno k Tully a sklonila sa. „Toto je moja malá dcéra Tallulah Rose?“

Dcéra? To znamená...

„Mami?“ zašepkala užasnuto, bála sa tomu uveriť. Tak dlho na to čakala, snívala o tom, že jej mama sa vráti.

„Chýbala som ti?“

„Ach, áno,“ Tully sa pokúšala ubrániť smiechu, ale bola veľmi šťastná.

Stará mama zatvorila dvere. „Čo keby si šla do kuchyne na šálku kávy?“

„Neprišla som na kávu. Prišla som si po dcéru.“

„Si na mizine,“ poznamenala stará mama unavene.

Jej mamu to podráždilo. „No a čo?“

„Tully potrebuje...“

„Myslím, že viem, čo potrebuje moja dcéra.“ Zdalo sa, že jej mama sa usiluje stať vzpriamene, ale nešlo jej to. Mierne sa knísala a v očiach mala zvláštny výraz. Obrúcala si okolo prsta prameň dlhých vlnitých vlasov.

Stará mama podišla k nim. „Výchova dieťaťa je veľká zodpovednosť, Dorothy. Možno keby si sa sem načas nastahovala, aby si spoznala Tully, bola by si pripravená...“ Zmlkla, zamračila sa a ticho dodala: „Si opitá.“

Mama sa zachichotala a žmurkla na Tully.

Tully jej žmurknutie opätovala. Byť opitá sa jej nezdalo až také hrozné. Aj starý otec si dosť vypil, prv než ochorel. Dokonca aj stará mama si občas vypila pohár vína.

„Mám narodky, mama, alebo ti to vyfučalo z hlavy?“

„Máš narodeniny?“ Tully vyskočila na nohy. „Vydrž chvíľu,“ povedala a rozbehla sa do svojej izby. S búšiacim srdcom sa prehrabávala v zásuvke toaletného stolíka, vyhadzovala z neho veci a hľadala náhrdelník z makarónov a korálikov, ktorý vlni vyrobila pre mamu v nedeľnej škole. Stará mama sa zamračila, keď ho uvidela, povedala jej, aby si nerobila veľké nádeje, ale Tully si ich veru robila. Už celé roky si robila nádeje. Strčila náhrdelník do vrečka, a pribehla do obývačky vo chvíli, keď mama hovorila: „Nie som opitá, drahá mama. Prvý raz po troch rokoch vidím svoju dcéru. Láska je najlepšia droga.“

„Prvý raz po šiestich rokoch. Keď si ju tu nechala, mala len štyri.“

„Naozaj je to tak dávno?“ Mama sa zatvárala zmätene.

„Vráť sa domov, Dorothy. Pomôžem ti.“

„Tak ako minule. Nie, ďakujem.“

Minule? Mama tu bola aj predtým?

Stará mama si vzdychla, potom sa vystrela. „Ako dlho mi to budeš vyčítať?“

„Na také niečo sa nedá zabudnúť, nemyslíš? Tak poď, Tallulah.“ Mama sa tackala k dverám.

Tully sa zamračila. Tak to nemalo byť. Mama ju neobjala, nepobožkala, nespýtala sa jej, ako sa má. A každý vie, že ak má niekam odísť, musí si zbaliť kufor. Ukázala na dvere do svojej izby. „Moje veci...“

„Nepotrebuješ tie materialistické hlúposti, Tallulah.“

„Prosím?“ Tully nechápala.

Stará mama si ju privinula, zaplavila ju známa sladká vôňa púdru a laku na vlasy. Toto boli jediné ruky, ktoré Tully objímali, jediná osoba, pri ktorej sa cítila bezpečne, a zrazu dostala strach. „Starká?“ odtiahla sa od nej. „Čo sa deje?“

„Ideš so mnou,“ vyhlásila mama a chytila sa zárubne, aby nespadla.

Stará mama chytila Tully za plecía a mierne ňou zatriasla. „Poznáš naše telefónne číslo a adresu, však? Keby si sa bála alebo sa niečo stalo, zavolaj.“ Plakala, a keď Tully videla svoju silnú, tichú starú mamu plakať, vystrašilo ju to a zmiatlo. Čo sa to tu deje? Čo urobila zle?

„Mrzí ma to, starká, ja...“

Mama priskočila k nej, chytila ju za rameno a silno ňou zatriasla. „Nikdy nehovor, že ťa niečo mrzí. Vyzeráš trápne. Tak poď.“ Chytila Tully za ruku a ťahala ju k dverám.

Tully sa potkýnala za mamou, zišla po schodoch a vykročila cez cestu k hrdzavej dodávke značky Volkswagen s plastovými samolepkami v tvare kvetov a s obrovským žltým symbolom mieru namaľovaným na boku.

Dvere sa otvorili, z dodávky sa vyvalil hustý sivý dym. Cez ten oblak videla vnútri troch ľudí. Za volantom sedel černoch s veľkým afroúčesom a s červenou čelenkou. Vzadu bola žena s vestou so strapcami a v pásikavých nohaviciach, na blond vlasoch mala hnedú šatku. Vedľa nej sedel muž vo zvonových nohaviciach a v umastenom tričku. Dlážka bola pokrytá hnedým plyšovým kobercom, naokolo bolo roztrúsených zopár fajok, pomedzi ne ležali prázdne fľaše od piva, obaly od potravín a osemstopové kazety.

„Toto je moja dcéra Tallulah,“ povedala mama.

Tully nič nehovorila, ale nepáčilo sa jej, že ju volá Tallulah. Neskôr, keď budú samy, to mame povie.

„Super!“ zvolal ktosi.

„Akoby ti z oka vypadla, Dot. Neuveriteľné!“

„Nasadajte,“ vyhlásil šofér nevrlo. „Prídeme neskoro.“

Muž v špinavom tričku chytil Tully okolo pása a položil ju do dodávky, kde pristála na kolenách.

Mama nastúpila po nej a zabuchla dvere. V dodávke sa ozývala zvláštna hudba. Rozumela len zopár slov: *voľačo sa tu deje...* V tom dyme vyzeralo všetko zvláštne rozmazane.

Tully sa posunula k plechovej stene, aby uvoľnila miesto pre mamu, ale tá si sadla k žene v šatke. Okamžite sa rozovorili o fyzloch, pochoch a nejakom mužovi, čo sa volal Kent. Tully ničomu nerozumela

a z dymu sa jej krútila hlava. Keď si muž vedľa nej zapálil fajku, z úst sa jej vydral sklamaný vzdych, neubránila sa tomu.

Muž to začul a obrátil sa k nej. Vydýchol jej oblak sivého dymu rovno do tváre a usmial sa. „Buď v pohode, maličká.“

„Len pozrite, čo jej obliekla moja matka,“ vyhlásila mama zatrpknuto. „Vyparádila ju ako nejakú bábiku. Ako môže naozaj žiť, ak sa nesmie zašpiniť?“

„Presne tak, Dot,“ muž znova vyfúkol dym a oprel sa.

Mama prvý raz pozrela na Tully, naozaj na ňu pozrela. „Pamätaj si to, dievča. V živote nejde len o varenie, upratovanie a rodenie detí. Najdôležitejšia je sloboda. Človek by mal robiť, čo chce. Ak chceš, môžeš byť hoci aj prezidentkou týchto posratých Spojených štátov.“

„Hodil by sa nám nový prezident, to je fakt,“ poznamenal šofér.

Žena so šatkou potľapkala mamu po stehne. „Dobre si to povedal. Posuň mi tú fajku, Tom.“ Zachichotala sa.

Tully sa zamračila, žalúdok jej skrúcalo od akejsi neznámej hanby. Myslela si, že v tých šatách vyzerá pekne. A nechcela byť prezidentka. Chcela byť baletka.

Ale hlavne chcela, aby ju mama mala rada. Posunula sa tak blízko k mame, až sa jej mohla dotknúť. „Všetko najlepšie k narodeninám,“ povedala ticho a strčila ruku do vrečka. Vybrala náhrdelník, s ktorým si dala veľa práce, priliepala trblietky na koráliky dávno po tom, čo ostatné deti vybehli von, aby sa zahrali. „Toto som urobila pre teba.“

Mama jej vytrhla náhrdelník z ruky a zovrela ho v prstoch. Tully čakala a čakala, že sa jej mama poďakuje a zavesí si náhrdelník na krk, ale neurobila to, len tam sedela, knísala sa do rytmu hudby a rozprávala sa s priateľmi.

Napokon Tully zatvorila oči. Z toho dymu bola ospalá. Mama jej takmer celý život chýbala, no nechýbala jej ako hračka, ktorú nemôže nájsť, ani ako priateľka, ktorá k nej prestala chodiť, lebo sa s ňou nepodelila o hračky. Mama jej úprimne chýbala. Vždy to cítila vnútri, to prázdne miesto ju cez deň bolelo a v noci kváril. Sľúbila si, že keď sa niekedy mama vráti, bude dobrá. Dokonalá. Ak niekedy urobila alebo

povedala niečo zlé, napraviť to alebo zmení. Nadovšetko chcela, aby mama na ňu bola hrdá.

No teraz nevedela, čo má robiť. V jej snoch vždy odišli spolu samy, držiac sa za ruky.

„*Tu sme,*“ povedala v tom sne jej mama, keď kráčali hore kopcom k ich domu. „*Domov, sladký domov.*“ Potom pobožkala Tully na líce a zašepkala: „*Veľmi si mi chýbala. Odišla som, lebo...*“

„Tallulah, zobuď sa.“

Tully sa strhla zo spánku. V hlave jej trešľalo, v hrdle ju škriabalo. Keď sa pokúsila spýtať: Kde sme?, vyšiel jej z úst len chrapot.

Všetci sa na tom zabávali a so smiechom vystúpili z dodávky.

Všade na tej rušnej seattleskej ulici spievali a vykrikovali ľudia, čo držali transparenty s nápisom MILUJTE SA, NEBOJUJTE a MY DO VOJNY NEPÔJDEME. Tully nikdy nevidela toľko ľudí na jednom mieste.

Mama ju chytila za ruku a pritiahla k sebe.

Celý deň počula ľudí skandovať heslá a spievať. Tully sa bála, že ju mama prestane držať za ruku a odnesie ju ten dav. Keď sa zjavili policajti, necítila sa bezpečnejšie, lebo mali na opaskoch zbrane a v rukách obušky a plastové štíty, ktorými si chránili tváre.

Sprievod však nerobil nič iné, len pochodoval ulicami, a policajti nerobili nič iné, len sa dívali.

Keď sa zotmelo, bola unavená, hladná a bolela ju hlava, ale oni stále pochodovali hore-dolu po uliciach. Ľudia sa jej teraz zdali iní, odložili transparenty a začali popíjať. Niekedy počula celé vety alebo útržky rozhovorov, ale nerozumela tomu.

„Videli ste tých fízlov? Najradšej by nám vyrazili zuby, ale zachovali sme pokoj, človeče. Nemohli sa nás ani dotknúť. Hej, Dot, nenechávaj si ten džoint len pre seba!“

Všetci okolo nich sa smiali, najviac sa smiala mama. Tully nechápala, čo sa deje, no hrozne ju bolela hlava. Ľudia okolo nich tancovali a smiali sa. Odkiaľsi sa niesla na ulicu hudba.

A zrazu si uvedomila, že nikoho nedrží.

„Mami!“ zvolala.

Nikto jej neodpovedal, neobrátil sa k nej, hoci všade boli ľudia. Pretláčala sa pomedzi nich, kričala na mamu, kým nezachrípla. Nakoniec sa vybrala tam, kde naposledy videla mamu, a čakala ju na chodníku.

Vráti sa.

V očiach ju štípali slzy a stekali jej po tvári, kým tam sedela, čakala a usilovala sa byť statočná.

Ale jej mama sa viac nevrátila.

Neskôr sa celé roky pokúšala spomenúť si, čo sa stalo potom, čo urobila, ale tí ľudia boli ako mračno, ktoré jej zatienilo spomienky. Pamätala si len to, že sa zobudila na špinavom betónovom schodišti na celkom prázdnej ulici a že uvidela policajta na koni.

Zhora sa na ňu zamračil a spýtal sa: „Hej, maličká, si tu celkom sama?“

„Som,“ dostala zo seba, na viac sa nezmohla, lebo by sa rozplakala.

Vzal ju nazad do domu vo štvrti Queen Anne, kde ju silno vystískala stará mama, vybozkávala ju na líca a povedala, že to nebola jej vina.

No Tully si o tom myslela svoje. V ten deň urobila niečo nesprávne, bola zlá. Keď sa nabudúce vráti mama, bude sa viac usilovať. Sľúbí jej, že sa stane prezidentkou, a už nikdy nepovie, že ju niečo mrzí.

Tully si urobila zoznam amerických prezidentov a naučila sa ich mená pekne po poriadku. Ak sa jej niekedy neskôr niekto spýtal, čím chce byť, vyhlásila, že bude prvou ženou prezidentkou v dejinách, dokonca prestala chodiť na hodiny baletu. Keď na jej jedenáste narodeniny stará mama zapálila sviečky na torte a uplakane ticho zaspievala *Happy Birthday*, Tully znova a znova pozerala k dverám a hovorila si: *Teraz to príde*, ale nikto nezaklopal ani telefón nezazvonil. Keď neskôr otvárala škatule s darčekom, snažila sa usmievať. Na konferenčnom stolíku pred ňou ležal prázdny výstrižkový album. Nebol to najlepší darček, ale stará mama jej vždy dávala podobné veci – čosi, čo ju zamestná a zabaví.

„Ani nezavolala,“ Tully zdvihla pohľad.

Stará mama si unavene vzdychla. „Tvoja mama má... problémy, Tully. Je slabá a zmätená. Nemala by si nahovárať, že to tak nie je. Hlavné je, že ty si silná.“

Tú radu počula aj tisíc ráz. „Viem.“

Stará mama si sadla na obdratú kvetovanú pohovku vedľa Tully a posadila si ju na kolená.

Tully sa páčilo, keď ju stará mama objímala. Privinula sa k nej a oprela si líce o jej nežnú hrud’.

„Bola by som rada, keby tvoja mama bola iná, Tully, a je to svätá pravda, ale je to stratená duša. A to už dlho.“

„Preto ma nemá rada?“

Stará mama na ňu pozrela. Okuliare s čiernym rohovinovým rámom akoby jej zväčšovali svetlosivé oči. „Svojím spôsobom ťa má rada. Preto sa sem vracia.“

„Nezdá sa mi, že je to láska.“

„Viem.“

„Myslím, že sa jej nepáčim.“

„To ja sa jej nepáčim. Kedysi dávno sa čosi stalo a ja som ne... Ale na tom teraz nezáleží.“ Stará mama ju stisla silnejšie. „Jedného dňa oľutuje, že zameškala celé roky s tebou, tým som si istá.“

„Mohla by som jej ukázať môj výstrižkový album.“

Stará mama na ňu nepozrela. „To by bolo milé.“ Po dlhej chvíli dodala: „Teraz by som mala ísť za tvojím starým otcom. Dnes sa necíti najlepšie.“

Keď stará mama odišla z izby, Tully tam len sedela a hľadela na prázdnu prvú stránku nového výstrižkového albumu. To by bolo skvelé, keby ho jedného dňa mohla darovať mame, aby jej ukázala, čo zameškala. Ale ako ho Tully zaplní? Mala zopár svojich fotografií, väčšinou ju fotili mamy jej priateľiek na večierkoch a školských exkurziách, ale nebolo ich veľa. Oči jej starej mamy už na tie malé hľadáčky nestačili. A mala iba jednu fotku svojej mamy.

Vzala pero a veľmi starostlivo napísala do pravého horného rohu dátum, potom sa zamračila. Čo ešte? *Milá maminka, dnes som mala oslavu jedenástych narodenín...*

Od toho dňa začala zbierať spomienky na rozličné chvíle svojho života. Fotky zo školy, fotky zo športových udalostí, ústrižky lístkov do kina. Ešte celé roky, keď mala dobrý deň, náhlila sa domov, aby o tom čosi napísala, vlepila do albumu každú potvrdenku alebo lístok, ktorý dokazoval, kde bola a čo robila. Časom trochu prikrášľovala realitu, aby vyzerala lepšie. Neboli to otvorené klamstvá, len mierne prehánala. Aby jej mama jedného dňa povedala, že je na ňu hrdá. Zaplnila jeden výstrižkový album, potom ďalší a ďalší. Na každé narodeniny dostala nový album, kým sa z nej nestala tínedžerka.

Vtedy sa s ňou čosi stalo. Nebola si istá čo, možno jej prsia narástli rýchlejšie ako iným dievčatám, možno ju už unavovalo dávať na papier útržky zo svojho života, o ktoré nikdy nikto neprejavil záujem. Keď mala štrnásť, navždy s tým skončila. Odložila všetky svoje detské albumy do veľkej kartónovej škatule, strčila ju dozadu do šatníka a požiadala starú mamu, aby jej už nekupovala viac albumov.

„Naozaj, zlatko?“

„Áno,“ odvetila. Už jej nezáležalo na mame a usilovala sa na ňu viac nemyslieť. Dokonca v škole spolužiackam povedala, že jej mama zahynula pri nehode na lodi.

To klamstvo ju oslobodilo. Prestala si kupovať šaty v detských oddeleniach a trávila kopu času v oddeleniach pre mládež. Kupovala si priľiehavé tričká, v ktorých sa jej vynímali prsia a ktoré odhaľovali pupok, a zvonové nohavice, v ktorých sa jej pekne vynímal zadok. To oblečenie musela pred starou mamou skrývať, ale nebolo to ťažké. Hodila na seba hrubú páperovú vestu, rýchlo zakývala na rozlúčku a vyšla z domu v tom, v čom chcela.

Zistila, že keď sa správne oblečie a správne vystupuje, rady jej robia spoločnosť tie najobľúbenejšie dievčatá v škole. V piatok a v sobotu večer vždy povedala starej mame, že prespí u priateľky, a šla sa korčuľovať na kolieskových korčuliach do Lake Hills, kde sa nikdy nikto nevypytoval na jej rodinu ani sa na ňu nedíval ako na „chuderku Tully“. Naučila sa fajčiť, a ani pritom nekašľala, a žula žuvačku, aby maskovala pach nikotínu.

V ôsmej triede patrila medzi najobľúbenejšie dievčatá na nižšej strednej škole a bola rada, že má kopu priateľiek. Keď mala rušný život, nemusela myslieť na ženu, ktorá ju nechcela.

No po niektoré dni sa stále cítila... nie osamelá, ale možno trochu odtrhnutá od sveta. Akoby všetci tí ľudia, s ktorými trávila čas, boli len náhradníci.

A dnes bol presne taký deň. Sedela na svojom tradičnom mieste v autobuse a počúvala trkotanie okolo seba. Všetci hovorili o rodinných záležitostiach a k tomu nemala čo dodať. Nevedela nič o hádkach s mladším bratom alebo o domácom väzení za odvrávanie, ani o nákupoch s mamou v obchodnom centre. Vďaka Bohu, autobus konečne zastal na jej zastávke a ona rýchlo zamierila k dverám, hlasno sa smiala a kývala priateľkám. Bola to len pretváрка, ale v poslednom čase sa dosť pretvarovala.

Keď autobus odišiel, prehodila si batoh znova cez plece a vydala sa na dlhú cestu domov. Zbadala to, len čo zabočila za posledný roh.

Na druhej strane ulice pred starkiným domom stála ošarpaná červená dodávka značky Volkswagen. Ešte vždy mala na boku kvetinové samolepky.

KAPITOLA TRI

Ked' Kate Mularkeyovej zazvonil budík, ešte bola tma. Zastonala a chvíľu len ležala, hľadiac na šikmý plafón podkrovia. Pri predstave, že má ísť do školy, jej prišlo zle.

Podľa nej bola ôsma trieda hrozná a rok 1974 bol totálne na figu, hotová spoločenská pustatina. Chvalabohu, už ju čakal len mesiac školy. Niežeby leto sľubovalo niečo lepšie.

V šiestej triede mala dve najlepšie priateľky, robili všetko spolu – predvádzali svoje kone v miestnom jazdeckom oddiele, chodili na mládežnícke stretnutia, bicyklovali sa od domu k domu. Ale v to leto, keď dovŕšili dvanásť rokov, sa všetko skončilo. Jej priateľky zdívali, nevedela to ináč označiť. Pred vyučovaním fajčili trávu, chodili poza školu a nikdy nevynechali nijaký večierok. Keď sa k nim nechcela pridať, vykašľali sa na ňu. Bodka. A „dobré“ dievčatá sa k nej ani nepriblížili, lebo kedysi patrila k huličom. Takže teraz boli jej jedinými priateľkami knihy. Čítala *Pána prsteňov* tak často, že vedela odriekať naspamäť celé pasáže.

A tá schopnosť jej popularitu nezískala.

S povzdychom vstala z postele. V malom šatníku na poschodí, ktorý nedávno prerobili na kúpeľňu, sa rýchlo osprchovala a zaplietla si

rovné blond vlasy do vrkočov, potom si nasadila okuliare s hrubým rohovinovým rámom. Boli beznádejne nemoderné – hviezdy školy nosili okrúhle okuliare bez rámu –, ale otec povedal, že momentálne si nemôžu dovoliť nové okuliare.

Na prízemí prešla k zadným dverám, omotala si zvonové nohavice okolo lýtok a obula si obrovské čierne gumené čižmy, ktoré vždy stáli na betónových schodoch. Chodila v nich ako Neil Armstrong na Mesiaci a brodila sa hlbokým blatom k prístrešku vzađu. Ich stará kobyľka dokrивkala k ohrade a na privítanie zaerdžala. „Ahoj, moja,“ pozdravila ju Kate, hodila na zem za hrst' sena a poškrabkala kobyľku za zamato-vým uchom.

„Aj ty si mi chýbala,“ povedala jej a bola to pravda. Pred dvoma rokmi boli nerozlučné, Kate celé leto jazdila na tejto kobyľke a na snomishskej okresnej výstave s ňou vyhrala nejednu stužku.

Všetko sa však rýchlo mení. To už vedela. Kobyľka môže zostarnúť z večera do rána a zostať chromá. A priateľka sa rovnako rýchlo môže odcudziť.

„Maj sa.“ Prebrodila sa po tmavej, blatistej príjazdovej ceste a nechala špinavé čižmy na verande.

Keď otvorila zadné dvere, v dome vládol zvyčajný blázinec. Mama stála pri sporáku vo vyblednutých kvetovaných domácich šatách a v chlpatých ružových papučiach, fajčila mentolovú cigaretu a nalievala cesto do oválnej elektrickej panvice na lievance. Hnedé vlasy po pleciah mala zviazané ohnivo ružovou stužkou do dvoch tenkých vrkočov. „Prestri stôl, Katie,“ povedala, ani na ňu nepozrela. „Sean, už aj poď dolu!“

Kate urobila, čo jej kázala. Ledva skončila s prestieraním, mama jej stála za chrbtom a nalievala do pohárov mlieko.

„Sean, raňajkovať!“ zakričala mama ku schodom. Tentoraz pridala čarovnú formulku. „Už som ti naliala mlieko.“

Osemročný Sean za pár sekúnd zbehol dolu schodmi a náhlil sa k bēžovému škvrnitému umakartovému stolu, pritom sa potkol na šteniatku labradora, ktoré sa nedávno stalo členom ich rodiny, a zachichotal sa.

Kate sa už chystala usadiť na svoje miesto, keď sa náhodou pozrela cez kuchyňu do obývačky. Cez veľké okno nad pohovkou videla čosi, čo ju prekvapilo. Na príjazdovú cestu na druhej strane ulice odbočovalo sťahovacie auto.

„Páni!“ Prešla s tanierom cez dve miestnosti, postavila sa k oknu a hľadela ponad ich tri akre na dom oproti. Odneepamäti bol prázdny.

Za sebou začula mamine kroky, na kuchynskom linoleu so vzorom tehál zneli hlasno, na zelenom koberci v obývačke ticho.

„Nieкто sa sťahuje do domu oproti,“ povedala Kate.

„Vážne?“

Nie, klamem.

„Možno budú mať dievča v tvojom veku. Bolo by fajn, keby si tu mala kamarátku.“

Kate si zahryzla do jazyka, aby nereagovala podráždene. Iba matky si môžu myslieť, že je ľahké nájsť si kamarátky na nižšej strednej škole. „Ako myslíš.“ Náhle sa odvrátila, prešla aj s tanierom na chodbu a tam v pokoji doraňajkovala pod obrazom Ježiša.

Ako sa dalo čakať, mama šla za ňou. Zastala pri tapisérii *Poslednej večere*, nič nehovorila.

„Čo je?“ vyprskla Kate, keď to už nezniesla.

Mama vzdychla tak ticho, že to ledva bolo počuť. „Prečo sa v poslednom čase stále hašteríme?“

„To ty vždy začneš.“

„Keď ťa pozdravím a spýtam sa, ako sa máš? Áno, som hrozná bosorka.“

„To si povedala ty, nie ja.“

„Vieš, nie je to moja vina.“

„Čo?“

„Že nemáš kamarátky. Keby si...“

Kate odišla. Prisámbohu, ak si čo len raz bude musieť vypočuť, čo by bolo, keby sa viac usilovala, asi sa povracia.

Vďaka bohu, mama ju výnimočne neprenasledovala. Vrátila sa do kuchyne a zakričala: „Ponáhľaj sa, Sean, školský autobus Mularkeyovcov odchádza o desať minút.“

Jej brat sa zachichotal. Kate prevrátila oči a šla hore. Bolo to trápne. Ako sa jej brat môže každý deň smiať na tom istom hlúpom vtipe?

Odpoveď jej napadla rovnako rýchlo ako otázka – pretože má priateľov. Život s priateľmi je jednoduchší.

Skrývala sa vo svojej izbe, kým nepočula, ako naštartoval ich starý ford kombi. Ani najmenej netúžila, aby ju do školy odviezla mama, vždy keď Kate vystupovala z auta, mama sa s ňou hlasno lúčila a mávala rukami ako súťažiaca v kvíze *Dobrá cena*. Každý dobre vedel, že sa spoločensky znemožní, keď sa dá odviezť do školy rodičmi. Keď počula, že po štrku pomaly prechádzajú kolesá auta, zišla na prízemie, umyla riad, vzala svoje veci a odišla z domu. Starci v železiarstve už určite veštia záplavy. Na podrážky topánok, napodobenine značky Earth, sa jej lepilo blato, takže kráčala pomaly. Tak veľmi si dávala pozor, aby si nezničila jediné dúhové ponožky, že až na konci príjazdovej cesty si všimla dievča stojace pod kopcom na druhej strane ulice.

Bolo to krásne dievča. Vysoké, prsnaté, s dlhými vlnitými gaštanovými vlasmi a s tvárou ako monacká princezná Karolína – bledá pleť, plné pery, dlhé mihalnice. A to oblečenie! Bedrové džínsy na tri gombíky s klinmi z batikovej látky všitými do švov, takže tie nohavice tvorili dva obrovské zvony; platformy s korkovou podrážkou a s desaťcentimetrovými podpätkami; a nariasená ružová blúzka so širokými rukávami, ktorá odhaľovala aspoň päť centimetrov brucha.

Kate si pritlačila učebnice na hrud', ľutovala, že si včera vytláčala vyrážky. A že nemá džínsy značky Sears Rough Riders. „A-ahoj,“ vyjachtala, keď zastala na chodníku. „Autobusová zastávka je na tejto strane.“

Hľadeli na ňu čokoládové oči zvýraznené hrubou vrstvou maskary a žiarivo modrým očným tieňom. Tie oči nič neprehrádzali.

Vtedy prišiel školský autobus. Zastal na ceste so škripaním brzd. Z okna vystrčil hlavu chalan, do ktorého bola kedysi zaľúbená, a zakričal: „Hej, Kačena, záplava sa skončila,“ a zasmial sa.

Kate so sklonenou hlavou nastúpila do autobusu. Klesla na svoje zvyčajné miesto vpredu – sedela tam sama – a stále skláňala hlavu, čakala,

že nová dievča prejde popri nej, ale nikto iný nenastúpil. Keď sa dvere zabuchli a autobus vyrazil, odvážila sa obzrieť na cestu.

Najúžasnejšie dievča na svete tam nebolo.

Tully už teraz mala pocit, že sem nezapadá. Dnes ráno jej trvalo dve hodiny, kým si vybrala oblečenie – podľa vzoru modelky v časopise *Seventeen* –, ale každý kúsok sa jej zdal nevhodný.

Keď prišiel školský autobus, v zlomku sekundy sa rozhodla. Nebude chodiť do školy v tomto zapadákov. Hoci Snohomish ležal ani nie hodinu od centra Seattlu, cítila sa ako na Mesiaci. Taká cudzia si tu pripadala.

Nie.

Ani náhodou.

Prešla po štrkovej príjazdovej ceste a tak prudko rozrazila vchodové dvere, až buchli do steny.

Už zistila, že dramatické gesto je ako správne umiestnený výkričník – dodáva slovám patričný dôraz.

„Musíš byť zhulená,“ povedala nahlas a prineskoro si uvedomila, že v obývačke sú iba sťahováci.

Jeden z nich sa zarazil a unavene na ňu pozrel. „Čože?“

Pretlačila sa okolo nich a tak tvrdo vrazila do almary, až si popod nos zanadávala. Niežeby ju to trápilo. Neznášala, keď sa takto cítila, keď z nej sršal hnev.

Nedopustí, aby ju takzvaná matka donútila, aby sa takto cítila. Najmä nie po tom, čo ju veľa ráz opustila.

Jej mama sedela na zemi vo svojej spálni a vystrihovala fotky z časopisu *Cosmopolitan*. Dlhé vlnité vlasy mala ako vždy strapaté a na nich hrozne nemodernú koženú členku s korálikmi. Nezdvihla pohľad, len obrátila stranu, na ktorej si vyškerený nahý Burt Reynolds zakrýval penis rukou.

„Nejdem do tej sedlošskej školy. Je to banda ťuťmákov.“

„Ach!“ Mama obrátila ďalšiu stranu, vzala nožnice a vystrihla kyticu z reklamy kvetinarstva Breck. „No dobre.“

Tully by najradšej kričala. „No dobre? *No dobre?* Mám štrnásť rokov.“

„Mojou úlohou je ľúbiť ťa a živiť ťa, zlatko, nie hádať sa s tebou.“

Tully zatvorila oči, narátala do desať, potom povedala: „Nemám tu nijaké kamošky.“

„Nájdeš si nové. Počula som, že v starej škole si bola hviezda.“

„No tak, mami, ja...“

„Luna.“

„Nemienim ťa volať Luna.“

„Fajn, Tallulah.“ Mama zdvihla pohľad, či to malo účinok. Trafila správne.

„Nepatrím sem.“

„Vieš, že to tak nie je, Tully. Si dieťa zeme a neba, patíš všade. V Bhagavadgíte sa píše...“

„Stačilo.“ Tully odišla, hoci mama stále čosi hovorila. Vôbec netúžila počúvať narkomanské rady, ktoré by sa dobre vynímali na plagáte vyzdobenom fosforeskujúcimi farbami. Cestou von ukradla mame z kabelky balíček Virginia Slims a vyšla na ulicu.

Ďalší týždeň Kate z dialky pozorovala nové dievča.

Tully Hartová bola na prvý pohľad odvážne iná. Na vyblednutých zelených chodbách popri ostatných doslova žiarila. Nemusela byť večer skoro doma a kašľala na to, ak ju pristihli fajčiť v lese za školou. Všetci sa o tom rozprávali. Kate im počula v tichých hlasoch úžas. Pre skupinu mladých ľudí, ktorí vyrástli na farmách, kde chovali dobytok na mlieko, a v domácnostiach robotníkov z papierne v Snohomish Valley bola Tully Hartová exotický úkaz. Všetci sa s ňou chceli priateliť.

Okamžitá popularita jej susedy mala za následok, že Kate sa cítila ešte neznesiteľnejšie cudzo. Nebola si istá, prečo ju to tak zranilo. Vedela len to, že keď každé ráno mlčky stáli na autobusovej zastávke vedľa seba, a predsa také vzdialené, zúfalo túžila, aby ju Tully vzala na vedomie.

Niežeby sa to mohlo stať.

„... prv než sa začne šou Carol Burnettovej. Už je to hotové. Kate? Katie?“

Kate zdvihla hlavu zo stola. Zaspala na otvorenej učebnici občianskej náuky na kuchynskom stole. „Čože? Čo si hovorila?“ spýtala sa a posunula si ťažké okuliare vyššie.

„Uvarila som pre naše nové susedy cestoviny s hovädzím mäsom. Chcem, aby si to odniesla do domu oproti.“

„Ale...“ Kate sa pokúšala nájsť výhovorku, čokoľvek, aby sa z toho vykrútila. „Sú tu už týždeň.“

„Tak trochu meškám. V poslednom čase som mala bláziniec.“

„Mám kopu domácich úloh. Pošli tam Seana.“

„Sean sa asi sotva spriatelí s tým dievčaťom, nemyslíš?“

„Ani ja,“ odvrkla Kate nešťastne.

Mama sa jej postavila zoči-voči. Hnedé vlasy, ktoré si ráno tak starostlivo natočila a učesala, jej v priebehu dňa splasli a mejkap sa jej zmazal. Teraz vyzerala jej buclatá tvár bledá a vyčerpaná. Fialovo-žltú háčkovанú vestu – dostala ju vlni na Vianoce – mala zle zapnutú. S pohľadom upretým na Kate prešla cez kuchyňu a prisadla si k stolu. „Smiem niečo povedať bez toho, aby si na mňa vybehla?“

„Asi nie.“

„Mrzí ma, že si sa rozišla s Joannie.“

Kate čakala všeličo, len toto nie. „To je jedno.“

„Nie je to jedno. Počula som, že teraz patrí do dosť divokej partie.“

Kate chcela povedať, že jej je to ukradnuté, ale so zdesením zistila, že jej do očí vhrkli slzy. V hlave sa jej vynorili spomienky – ako sa s Joannie na jarmoku vozia na kolotoči v tvare chobotnice, ako sedia pred svojimi kójami v stajni a rozprávajú sa o tom, aké to bude zábavné na strednej škole. Pokrčila plecami. „Áno.“

„Život je niekedy ťažký. Najmä keď máš štrnásť.“

Kate prevrátila oči. Bola si istá, že jej mama netuší, aký ťažký je život tínedžerky. „Srať na to.“

„Budem sa tváriť, že to slovo som nepočula. Bude to ľahké, lebo už ho viac nebudem počuť, jasné?“

Kate túžila byť ako Tully, neubránila sa tomu. Tá by sa nevzdala tak ľahko. Zrejme by si teraz zapálila cigaretu a čakala, čo na to mama.

Mama zalovila v hlbokom vrecku na sukni a vytiahla cigarety. Zapálila si a skúmala Kate. „Vieš, že ťa mám veľmi rada, stojím pri tebe a nikdy by som nedovolila, aby ti niekto ublížil. Ale musím sa ťa spýtať, Katie – na čo čakáš?“

„Ako to myslíš?“

„Celý čas len čítaš a robíš si domáce úlohy. Ako ťa ľudia majú spoznať, keď sa tak správaš?“

„Nechcú ma spoznať.“

Mama sa nežne dotkla jej ruky. „Nie je dobré len sedieť na zadku a čakať, že niekto alebo niečo zmení tvoj život. Preto ženy ako Gloria Steinemová pália svoje podprsenky a pochodujú vo Washingtone.“

„Aby som si našla priateľky?“

„Aby si vedela, že môžeš byť, kým len chceš. Tvoja generácia má veľké šťastie. Môžeš byť čímkoľvek. Ale niekedy musíš riskovať. Otvoriť sa. Môžem ti povedať len jedno – v živote ľutujeme iba to, čo neurobíme.“

Kate sa zdalo, že v maminom hlase počuje zvláštny tón, smútok, s ktorým vyslovila slovo *ľutujeme*. Ale čo môže jej mama vedieť o boji o popularitu na strednej škole? „Aha, dobre.“

„Je to pravda, Kathleen. Jedného dňa uvidíš, aká som múdra.“ Mama sa usmiala a potľapkala ju po ruke. „Ak budeš ako my ostatné, stane sa to zhruba v tom čase, keď budeš chcieť, aby som ti povarovala dieťa.“

„O čom to hovoríš?“

Mama sa zasmiala na žartíku, ktorý Kate nechápala. „Som rada, že sme sa porozprávali. A teraz už choď. Spriateľ sa s našou novou susedou.“

No jasné, určite.

„Daj si na ruky chňapky, je to ešte horúce,“ povedala mama.

No super, chňapky.

Kate podišla k pultu a hľadala na červenohnedú zbrndu. Skleslo ju prikryla alobalom, kraje zohla a natiahla si prešívane modré chňapky,

ktoré vyrobila jej teta Georgia. Pri zadných dverách strčila nohy v podkolenkách do falošných topánok značky Earth, čo stáli na verande, a vykročila po blatistej príjazdovej ceste.

Dom na druhej strane ulice bol dlhý a nízky v tvare písmena L, odvrátený od cesty. Šindľová strecha bola zmachnatená. Slonovinové steny by neškodilo vymaľovať a odkvapové rúry boli plné lístia a konárov. Väčšinu okien zakrývali obrovské rododendrony a po celej dĺžke domu sa ťahali zelené ostnaté borievky. Už celé roky to tam nikto neupravil.

Kate pri vchodových dverách zastala a zhlboka sa nadýchla.

Chytila kastról jednou rukou, z druhej si stiahla chňapku a zaklopala.

Bože, nech nikto nie je doma.

Takmer okamžite začula zvnútra kroky.

Dvere sa otvorili a stála v nich vysoká žena v plantavom kaftane. Okolo čela mala indickú čelenku s korálikmi. Z uší jej viseli náušnice, na každom uchu iná. V očiach sa jej zračil zvláštny výraz, akoby potrebovala okuliare a nemala ich, no aj tak bola nesmierne krásna. „Prosím?“

Z viacerých miest v dome znela zvláštna dunivá hudba. Hoci svetlo bolo zhasnuté, bublalo tam niekoľko lávových lúč, ktoré vydávali zelené a červené svetlo.

„D-dobry deň,“ zajachtala Kate. „Mama vám uvarila zapečené cestoviny.“

„Super,“ povedala tá pani, zatackala sa a takmer spadla.

A zrazu prešla cez dvere Tully, doslova vplávala dnu, pohybovala sa ladne a seba vedome ako filmová hviezda, nie tínedžerka. V žiarivých modrých minišatách a bielych čižmičkách vyzerala dosť stará, aby riadila auto. Nič nepovedala, len chytila Kate za rameno a ťahala ju cez obývačku do kuchyne, kde bolo všetko ružové – steny, skrinky, závesy, linka, stôl. Keď na ňu Tully pozrela, Kate sa zazdalo, akoby sa jej v tmavých očiach mihol záblesk hanby.

„To bola tvoja mama?“ Kate si nebola istá, čo má povedať.

„Má rakovinu.“

„Ach!“ Kate sa nezmohla na nič iné, len zašepkala: „To mi je ľúto.“

V miestnosti zavládlo ticho. Kate ani nepozrela Tully do očí, len skúmala

stôl. Nikdy v živote nevidela toľko nezdravého jedla na jednom mieste. Škatule s plnenými taštičkami a so sladkými cereáliami, kukuričné čipsy, opekané kolieska, piškóty s krémom a pukance obalené cukrom. „Páni, škoda, že mi mama nedovolí jesť takéto jedlo.“ Kate vzápätí oľutovala, že nedržala jazyk za zubami. Teraz vyzerala beznádejne trápne. Aby sa nejako zamestnala – a nepozerala do Tullinej nečitateľnej tváre – položila kastról na linku. „Ešte je to horúce,“ poznamenala hlúpo a spomenula si, že má na rukách obrie chňapky.

Tully si zapálila cigaretu, oprela sa o ružovú stenu a premeriavala si ju.

Kate pozrela na dvere do obývačky. „Jej nevadí, že fajčíš?“

„Je priveľmi chorá, aby jej niečo vadilo.“

„Aha.“

„Chceš si potiahnuť?“

„Ehm... nie... ďakujem.“

„Aj som si myslela.“

Nástenné hodiny v tvare čiernej mačky švihali chvostom.

„No, zrejme by si sa mala vrátiť domov na večeru,“ poznamenala Tully.

„Aha,“ povedala znova Kate a znelo to ešte trápnejšie než predtým. „Dobre.“

Tully ju viedla cez obývačku, kde teraz ležala na pohovke jej mama. „Zbohom, dievča od naproti, ktoré sa stará o susedov.“

Tully trhnutím otvorila dvere. Za nimi sadala noc a ten fialový obdĺžnik sa zdal priveľmi jasný, aby bol skutočný. „Ďakujeme za jedlo,“ povedala. „Ja variť neviem a Luna je uvarená, ak vieš, ako to myslím.“

„Luna?“

„Tak sa teraz volá mama.“

„Ach!“

„Bolo by super, keby som vedela variť. Alebo keby sme mali kuchárku. Keďže mama má rakovinu.“ Tully na ňu pozrela.

Povedz jej, že ju naučíš variť.

Riskuj.

No nedokázala to povedať. Riziko, že sa strápní, bolo priveľmi vysoké. „Tak teda... ahoj.“

„Maj sa.“

Kate vyšla okolo nej do noci.

Už bola v polovici cesty, keď na ňu Tully zakričala: „Hej, počkaj!“

Kate sa pomaly obrátila.

„Ako sa voláš?“

Pocítila iskierku nádeje. „Kate. Kate Mularkeyová.“

Tully sa zasmiala. „Mularkeyová? Akože Somarinová?“

Ten vtíp o jej priezvisku už nebol smiešny. Vzdychla si a znova sa odvrátila.

„Nechcela som sa ti vysmievať,“ zakričala Tully, ale Kate nezastala.

„Dobre, ako myslíš.“

„Fajn, buď protivná, ak chceš.“

Kate ďalej kráčala.

KAPITOLA ŠTYRI

Tully sa dívala, ako to dievča odchádza.
„To som nemala povedať,“ zamrmala a cítila, ako slabo znie jej hlas pod šírou hviezdnatou oblohou.

Sama nevedela, prečo to povedala, prečo zrazu zatúžila robiť si posmech zo susedy. S povzdychom sa vrátila dnu. Len čo vošla do izby, zaplavil ju zápach trávy, až ju štípali oči. Mama ležala na pohovke s rozťahnutými nohami – jednu mala na konferenčnom stolíku, druhú na vankúšoch. Ústa mala otvorené, v kútikoch sa jej leskli sliny.

A tá suseda to videla. Tully zaplavila hanba. V pondelok sa o tom určite všetci dozvedia, bude sa o tom hovoriť v celej škole. *Matka Tully Hartovej je hulička.*

Preto nikdy nikoho nepozvala domov. Keď máte tajomstvá, musíte si ich nechať pre seba a držať ich v tme.

Dala by všetko za to, aby mala mamu, ktorá varí večere pre cudzích ľudí. Možno preto si utahovala z mena tej susedy. To pomyslenie ju našťvalo a tresla dverami. „Luna, zobuď sa.“

Mama sa ostro nadýchla a posadila sa. „Čo sa deje?“

„Je čas večere.“

Mama si odhrnula z očí prameň vlasov a usilovala sa zaostriť pohľad na nástenné hodiny. „Kde sme – v domove dôchodcov? Je päť hodín.“

Tully prekvapovalo, že jej mama vie, koľko je hodín. Šla do kuchyne, naložila jedlo na biele tanieri a vrátila sa do obývačky. „Tu máš.“ Podala mame tanier a vidličku.

„Kde sa to tu vzalo? Ty si to uvarila?“

„To sotva. Priniesla nám to suseda.“

Luna sa unavene poobzerala okolo seba. „My máme susedov?“

Tully sa nenamáhalo odpovedať. Jej matka aj tak vždy zabudla, o čom sa rozprávajú. Normálny rozhovor neprichádzal do úvahy a Tully to bolo väčšinou ukradnuté – túžila sa rozprávať s Lunou asi tak, ako túžila pozeráť čiernobiele filmy –, ale odkedy u nich bolo to dievča, Tully bytostne cítila, že je iná. Keby mala ozajstnú rodinu – mamu, ktorá varí cestoviny a posieľa ich novým susedom –, necítila by sa tak sama. Sadla si na sedací vak horčicovej farby pri pohovke a opatrne poznamenala: „Ktovie, čo teraz robí starká.“

„Pravdepodobne vyšíva nejakú hroznú dečku s nápisom CHVÁL-TE JEŽIŠA. Akoby ju to mohlo spasiť. Ha! Ako bolo v škole?“

Tully prudko zdvihla hlavu. Nemohla uveriť, že mama sa zaujíma o jej život. „Baví sa so mnou kopa deciek, ale...“ Zamračila sa. Ako má slovami vyjadriť svoju nespokojnosť? Vedela len to, že sa tu cíti osamelo aj medzi novými priateľmi. „Stále čakám, že...“

„Máme kečup?“ Mama sa mračila na svoju porciu cestovín, d'obla do nich vidličkou. Knísala sa do rytmu hudby.

Tully zlostilo, že sa jej zmocnilo sklamanie. Vedela, že od mamy nemôže nič očakávať. „Idem do svojej izby,“ vyhlásila a vstala zo sedacieho vaku.

Posledné slová, čo začula, prv než tresla dverami na svojej izbe, boli: „Možno to chce trochu syra.“

Neskoro v noci, dávno po tom, čo všetci išli spať, sa Kate vykradla dolu schodmi, obula si otcove obrovské gumené čizmy a vyšla von. V posled-

nom čase si zvykla chodiť von, keď nemohla zaspáť. Nad hlavou mala hviezdnatú oblohu. Cítila sa pod ňou malá a bezvýznamná. Osamelé dievča, čo hľadalo na pustú ulicu, ktorá nikam neviedla.

Kobylka zaerdžala a doklusala k nej.

Kate vyliezla na hornú priečku ohrady. „Tu máš, dievča moje,“ povedala a z vrečka bundy vybrala mrkvu.

Pozrela na dom naproti. Hoci bola polnoc, ešte sa tam svietilo. Tully mala bezpochyby večierok s hviezdami školy. Určite sa smejú, tančujú a hovoria o tom, aké sú úžasné.

Kate by dala celý svoj majetok, keby ju aspoň raz pozvali na taký večierok.

Kobylka ju štuchla do kolena a zafrkala.

„Viem. Na myslí a vo sne.“ Vzdychla, skĺzla z ohrady, naposledy potľapkala kobylku a potom sa pobrala do postele.

O pár dní, po večeri pozostávajúcej z plnených taštičiek a cereálií v tvare písmen, si Tully dala horúcu sprchu, starostlivo si oholila nohy a podpazušie a fénovala si vlasy, kým jej hladko nespľývali od cestičky bez jedinej vlnky. Potom prešla k šatníku, postála tam a rozmyšľala, čo si oblečie. Toto bude jej prvý večierok so staršími stredoškólakmi. Vybrali si ju. Pat Richmond, najkrajší chalan z futbalového mužstva, pozval Tully na rande. V stredu večer boli jeho priatelia a jej priateľky v miestnom bistre. Stačilo, aby na seba pozreli. Pat odstúpil od tých veľkých chalanov a zamieril rovno k Tully.

Videla, že sa k nej blíži, a takmer omdlela. Z džuboxu znela skladba *Stairway to Heaven* od Led Zeppelinu. Vrchol romantiky.

„Mohol by som mať problémy už len preto, že sa s tebou rozprávam,“ povedal.

„Ja mám rada problémy,“ vyhlásila a usilovala sa, aby to znelo dospelo.

Taký úsmev v živote nevidela. Prvý raz v živote si pripadala taká krásna, ako jej ľudia hovorili.

„Chceš ísť v piatok so mnou na večierok?“

„To by sa dalo zariadiť,“ odvetila. Tú vetu počula od Ericsy Kanovej v seriáli *Všetky moje deti*.

„Vyzdvihnem ťa o desiatej.“ Naklonil sa bližšie. „Pokiaľ môžeš ísť tak neskoro von, dievčatko?“

„Firefly Lane sedemnásť. A nikto mi nezakazuje chodiť von.“

Znova sa usmial. „Mimochodom, som Pat.“

„Ja som Tully.“

„Tak, Tully, uvidíme sa o desiatej.“

Tully tomu stále nemohla uveriť. Posledných štyridsaťosem hodín bola priam posadnutá myšlienkou na svoje prvé skutočné rande. Keď niekedy predtým bola vonku s chalanmi, vždy šli v skupine alebo boli na školskej tanečnej zábave. Toto bolo čosi úplne iné a Pat bol prakticky muž. Mohli by sa do seba zaľúbiť, vedela to. A keď ju bude držať za ruku, už sa nebude cítiť taká osamelá.

Konečne si vybrala oblečenie.

Bedrové zvonové džínsy na tri gombíky, ružovú úpletovú blúzku s hlbokým okrúhlym výstrihom a svoje obľúbené korkové platformy. Takmer hodinu sa venovala mejkapu, nanášala si na tvár vrstvy líčidiel, kým nevyzerala sexy. Nemohla sa dočkať, keď Patovi ukáže, aká vie byť pekná.

Vzala balíček maminých cigariet a vyšla zo svojej izby.

Mama v obývačke zdvihla kalný pohľad od časopisu. „Hej, je pomaly desať hodín. Kam si sa vybrala?“

„Jeden chalan ma pozval na večierok.“

„Je tu?“

No jasné, akoby Tully pozvala niekoho dnu. „Stretnem sa s ním vonku.“

„Super, keď sa vrátiš domov, nieže ma zobudíš.“

„Nezobudím.“

Vonku bola chladná čierna noc. Mliečna cesta sa ťahala po oblohe ako hviezdnatý pás.

Čakala na chodníku pri ich poštovej schránke, prešľapovala z nohy na nohu, aby sa zahriala. Na holých ramenách jej naskočila husia koža.

Prsteň na prostredníku ukazujúci momentálnu náladu zmenil farbu zo zelenej na fialovú. Skúšala si spomenúť, čo to znamená.

Úhľadný domček na kopci na druhej strane ulice žiaril do noci. Každé okno vyzeralo ako štvorček teplého roztopeného masla. Pravdepodobne sú všetci doma, usadení pri veľkom stole a hrajú Riziko. Ktovie, čo by urobili, keby sa jedného dňa ukázala na ich verande a pozdravila ich.

Najprv Patovo auto začula, až potom uvidela svetlá. Pri vrčaní motora zabudla na rodinu na druhej strane ulice, zostúpila na cestu a zakývala.

Jeho zelený Dodge Charger zastal pri nej. To auto doslova vibrovalo hudbou. Znela tak nahlas, že Tully bolo jasné, že Pat nemôže počuť ani slovo.

Pat sa na ňu usmial, dupol na plyn a auto vyrazilo vpred. Preleteli po tichej dedinskej ulici ako raketa.

Keď odbočili na štrkovú cestu, Tully videla, že pod kopcom sa koná večierok. Desiatky áut parkovali v obrovskom kruhu na pastvine, reflektory im svietili. Z niektorého auta burácala skladba *Taking Care of Business* od skupiny Bachman-Turner Overdrive. Pat zaparkoval v hájiku pri ohrade.

Všade boli mladí ľudia zhromaždení okolo plameňov táboráka a stojaci pri sudoch s pivom na tráve. Zem bola posiatá priesvitnými plastovými pohárkami. Dolu pri stodole hrala partia chalanov americký futbal. Bol koniec mája, leto ďaleko, takže väčšina ľudí mala na sebe bundy. Škoda, že si ju zabudla zobrať.

Pat ju pevne držal za ruku a viedol ju pomedzi páriky k sudu, tam načapoval dva plné poháre.

Jeden si vzala a dala sa viesť na tiché miesto za zaparkovanými autami. Rozprestrel na zemi svoju školskú bundu a naznačil jej, aby si sadla.

„Keď som ťa uvidel prvý raz, neveril som vlastným očiam,“ vyhlásil Pat, prisadol si tesne k nej a odpil si z piva. „Si najkrajšia baba, aká kedy žila v tomto meste. Všetci chalani po tebe šalejú.“

„Ale dostal si ma ty,“ usmiala sa naňho. Mala pocit, akoby sa ponárala do jeho tmavých očí.

Dal si výdatný dúšok piva, takmer ho dopil, položil ho na zem a pobozkal ju.

Už ju bozkávali aj iní chalani, väčšinou to boli neohrabané nervózne pokusy počas sladákov. Toto bolo iné. Pat mal čarovné ústa. Šťastne vzdychla a zašepkala jeho meno. Keď sa odtiahol, pozrel na ňu s čírou láskou v očiach. „Som rád, že si tu.“

„Aj ja.“

Dopil pivo a vstal. „Potrebujem si načapovať.“

Keď stáli v rade pri sude, zamračil sa na ňu. „Hej, ty nepiješ. Myslel som si, že rada žúrueš.“

„Rada žúrujem.“ Nervózne sa usmiala. Nikdy predtým poriadne nepila, ale nepáčilo by sa mu, keby sa správala ako trapoška, a zúfalo chcela, aby po nej túžil. „Tak do dna,“ naklonila si plastový pohár k perám a vypila pivo na ex. Keď bol pohár prázdny, odgrgla si a zachichotala sa, nevedela sa tomu ubrániť.

„Super,“ prikývol a načapoval pivo do oboch pohárov.

Druhý pohár nebol taký zlý a pri treťom Tully celkom stratila pojem o chuti. Keď Pat vytiahol fľašu lacného vína, aj to vypila. Takmer hodinu sedeli na jeho bunde, tísli sa k sebe, popíjali a rozprávali sa. Nepoznala nikoho z ľudí, o ktorých hovoril, ale na tom nezáležalo. Podstatné bolo, ako na ňu hľadel, ako ju držal za ruku.

„Tak poď, zatancujeme si,“ zašepkal.

Keď vstala, bola ako omámená. Nevedela udržať rovnováhu a pri tanci sa potkýnala. Napokon spadla na zem. Pat sa zasmial, chytil ju za ruku, zdvihol ju na nohy a odviedol ju na tmavé romantické miesto medzi stromami. S chichotom sa tackala za ním, a keď ju schytil do náručia a pobozkal, zhĺkla.

Bolo to úžasné, mala pocit, že krv jej vrie v žilách. Pritisla sa k nemu ako mačka, páčilo sa jej, ako sa pri ňom cíti. Každú chvíľu ju pustí, pozrie na ňu a povie: *Milujem ťa* ako Ryan O’Neal v *Love Story*.

Tully mu možno povie „fajnovka“. Ich skladbou bude *Stairway to Heaven*. Budú hovoriť, že sa zoznámili, keď...

Strčil jej jazyk do úst, tvrdo zatlačil a krútil ním ako nejakou sondou. Zrazu sa jej to prestalo páčiť, zdalo sa jej to nesprávne. Pokúšala sa povedať: prestaň, ale nevyšiel z nej nijaký hlas, vysal z nej všetok vzduch.

Rukami jej šmátral po celom tele, cítila ich na chrbte, na bokoch, pokúšal sa rozopnúť jej podprsenku. Počula, ako jej bielizeň praskla. Až jej prišlo zle. A potom sa jej dotýkal prs.

„Nie...“ usilovala sa ho odstrčiť. Toto nechcela. Túžila po láske, romantike, čare. Túžila, aby ju niekto ľúbil. Nie... po tomto. „Nie, Pat, nerob to...“

„No tak, Tully. Vieš, že to chceš.“ Odstrčil ju, takže sa zatackala, tvrdo dopadla na zem a udrela si hlavu. Chvíľu videla všetko rozmazane. Keď sa jej vyjasnil zrak, kľáčal na kolenách medzi jej nohami. Jednou rukou držal obe jej ruky a pritískal ju k zemi.

„Toto sa mi páči,“ zamrmlal a rozťahol jej nohy.

Vyhrnul jej blúzku a hľadel na jej nahú hrud'. „Ach, áno...“ Chytil jej prsník a tvrdo jej zovrel bradavku. Druhou rukou jej zašiel do nohavíc, pod nohavičky.

„Prestaň, prosím ťa...“ Tully sa zúfalo snažila vyslobodiť, ale to akoby ho ešte viac vzrušovalo.

Tvrdo pohyboval prstami medzi jej stehnami sem a tam, vníkol do nej. „No tak, bejbi, toto sa ti určite páči.“

Cítila, ako sa rozplakala. „Nie...“

„Ach, áno...“ Lahol si na ňu, zatlačil ju do mokrej trávy.

Teraz už tak silno nariekala, až cítila v ústach svoje slzy, ale jemu to bolo jedno. Jeho bozky boli zrazu iné – slintal jej do tváre, vysával jej z úst vzduch, hrýzol ju. Bolelo to, ale nie až tak ako spona na jeho opasku, keď si ho rozopol, alebo keď si vytiahol penis a začal jej ho strkať...

Keď medzi nohami pocítila bolesť, akoby jej trhlo vnútornosťou, zažmúrila oči.

A zrazu bolo po všetkom. Skotúlal sa z nej, lahol si vedľa, držal ju nablízku a bozkával ju na líca, akoby to, čo práve urobil, bola láska.

„Hej, ty plačeš.“ Nežne jej odhrnul z tváre vlasy. „Čo je? Myslel som, že si to chcela.“

Nevedela, čo povedať. Tak ako každé dievča, predstavovala si, ako stratí panenstvo, ale v jej snoch to nikdy nebolo takéto. Neveriacky naňho pozrela. „To že som chcela?“

Podráždene sa zamračil. „Tak pod', Tully, zatancujeme si.“

Povedal to tak ticho, akoby bol zmätený z jej reakcie, a tým to bolo horšie. Očividne urobila čosi zlé, nemala ho provokovať, toto sa stáva dievčatám, ktoré si o to koledujú.

Ešte chvíľu na ňu hľadel, potom vstal a natiahol si nohavice. „Ako myslíš. Potrebujem si vypiť. Poďme.“

Prevalila sa nabok. „Chod' preč.“

Cítila ho vedľa seba, vedela, že na ňu zhora hľadí. „Tvárila si sa, že to chceš, doriti. Nemôžeš chalana dráždiť a potom sa tváriť chladne. Mala by si dospieť, dievčatko. Je to tvoja vina.“

Zatvorila oči a nevšímala si ho, bola rada, keď od nej konečne odišiel. Výnimočne ju tešilo, že je sama.

Len ležala na zemi a cítila sa zničená, dotknutá, ale hlavne hlúpa. Asi o hodinu počula, že sa večierok končí, autá štartujú a pneumatiky škrípu na štrku.

A ona tam stála ležala, nevedela sa donútiť, aby sa pohla. Mal pravdu, bola to jej vina. Bola hlúpa a mladá. Túžila len po tom, aby ju niekto ľúbil.

„Hlupaňa,“ zasyčala a konečne vstala.

Pomaly sa obliekla a pokúsila sa postaviť. Pri tých pohyboch jej prišlo zle a okamžite sa povracala na svoje obľúbené topánky. Keď skončila, zohla sa po kabelku, pritla si ju na hrud' a celá ubolená sa vydala na dlhú cestu domov.

Takto neskoro v noci nejazdili po ceste autá a bola rada. Nechcela nikomu vysvetľovať, prečo má vo vlasoch ihličie a na topánkach vývratky.

Celou cestou domov znova a znova prežívala, čo sa stalo – ako sa Pat na ňu usmieval, keď ju pozval na večierok; ako ju prvý raz nežne pobožkal; ako sa s ňou rozprával, akoby mu na nej záležalo; a potom

si spomenula na toho druhého Pata s drsnými rukami, ktorý ju skúmal jazykom a prstami, tvrdo do nej strčil svojho vtáka a znova a znova do nej surovo vrážal.

Čím dlhšie si to premietala v hlave, tým osamelejšie a zúfalejšie sa cítila.

Keby len mala niekoho, komu by sa mohla zdôveriť. Možno by jej to pomohlo zabudnúť na bolesť. Ale, samozrejme, nikoho nemala.

Toto bolo ďalšie tajomstvo, ktoré musí skrývať. Tak ako svoju čudácku matku a neznámeho otca. Ľudia by jej povedali, že sa to dalo čakať, dievča z nižšej strednej školy na večierku stredoškôľakov.

Keď sa blížila k ich príjazdovej ceste, kráčala pomalšie. Zrazu neznesla pomyslenie, že sa vráti domov a bude sa cítiť osamelo na mieste, ktoré by malo byť jej útočiskom, kde bola žena, ktorá ju mala ľubiť.

Susedin starý sivý kôň priklusal k ohrade a zaerdžal na ňu.

Tully prešla cez cestu a vykročila hore kopcom. Pri ohrade odtrhla za hrst trávy a natrčila mu ju. „Tu máš, kamoško.“

Kôň trávu oňuchal, zafňkal a odklusal.

„Má rada mrkvu.“

Tully prudko zdvihla pohľad a uvidela, že na ohrade sedí jej suseda.

Prešli dlhé minúty a obe mlčali. Bolo počuť len tiché erdžanie koňa.

„Je neskoro,“ poznamenala suseda.

„Veru.“

„Mne sa tu v noci páči. Hviezdy krásne žiaria. Keď niekedy hľadím na oblohu dosť dlho, prisahala by som, že všade naokolo padajú drobné biele bodky ako svätajánske mušky. Možno preto sa táto ulica tak volá. Zrejme si myslíš, že som trápna, keď táram také sprostosti.“

Tully chcela odpovedať, ale nevyšlo z nej ani slovko. Hlboko vnútri sa začala triasť a musela sa zo všetkých síl sústrediť, aby nehybne stála.

To dievča – Tully si spomenula, že sa volá Kate – skĺzlo z ohrady. Malo oblečené veľké tričko s odlupujúcim sa obrázkom rodiny Partridgeovcov. Keď vykročilo k nej, čižmy začvachtali v blate. „Počuj, nevyze-

ráš najlepšie.“ Kate mala strojček, preto trochu šušlala. „A páchneš vývratkami.“

„Je mi fajn,“ vyhlásila a zmeravela, keď Kate pristúpila bližšie.

„Si v pohode? Vážne?“

Tully si zdesene uvedomila, že plače.

Kate tam chvíľu len stála, hľadela na ňu spoza tých nekonečne trápnych okuliarov. Potom Tully bez slova objala.

Tully sa pri tom dotyku strhla, bolo jej to cudzie a nečakané. Chcela sa odtiahnuť, ale zistila, že sa nevie pohnúť. Nespomínala si, kedy ju naposledy niekto objímal, a zrazu sa privinula k tomuto divnému dievčaťu a bála sa ho pustiť, bála sa, že bez Kate ju odnesie prúd ako loď SS Minow zo seriálu *Gilliganov ostrov* a stratí sa na širom mori.

„Určite sa uzdraví,“ povedala Kate, keď Tully prestala plakať.

Tully sa zamračene odtiahla. Chvíľu jej trvalo, kým pochopila.

Rakovina. Kate si myslí, že sa trápi kvôli mame.

„Chceš sa o tom porozprávať?“ Kate si vybrala z úst strojček a položila ho na stĺpik ohrady porastený machom.

Tully na ňu uprene pozrela. V striebristom svetle splnu videla v Katiných zelených očiach zväčšených okuliarmi súcť a tak veľmi jej všetko túžila porozprávať, až jej skrúcalo žalúdok. No nevedela, kde začať.

„Tak pod,“ povedala Kate a viedla ju hore kopcom k naklonenej prednej verande ich domu. Tam si sadla a stiahla si obnosené tričko cez skrčené kolená. „Aj moja teta Georgia mala rakovinu,“ poznamenala. „Bolo to hrozné. Vypadali jej všetky vlasy. No dostala sa z toho.“

Tully si prisadla k nej, kabelku odložila na zem. Pach vývratkov bol silný. Vytiahla cigaretu a zapálila si ju, aby prekryla ten zápach. Ani nevedela ako, len zrazu povedala: „Dnes som bola na večierku dolu pri rieke.“

„Na večierku vyššej strednej školy?“ Na Kate to zapôsobilo.

„Pat Richmond ma pozval na rande.“

„Ten vysunutý záložník? Páni! Mama by mi nedovolila ani stáť v tom istom rade pri pokladnici ako maturant. Je fakt trápna.“

„Nie je trápna.“

„Myslí si, že osemnásťroční chalani sú nebezpeční. Hovorí, že sú to penisy s rukami a nohami. Tak povedz, či to nie je trápne.“

Tully sa zahľadela ponad pole a zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila. Nemohla uveriť, že tejto babe chce povedať, čo sa jej dnes v noci stalo, ale pravda jej doslova horela v útrobach. Ak sa jej nezbaví, zhorí. „Znásilnil ma.“

Kate sa obrátila k nej. Tully cítila, ako jej tie zelené oči prenikajú do tváre, ale ani sa nepohla, neodvrátila sa. Tak veľmi sa hanbila, že by nezniesla vidieť, ako sa jej hanba odráža v Katiných očiach. Čakala, že Kate niečo povie, možno ju označí za hlupaňu, ale ticho trvalo donekonečna. Napokon to nevydržala a pozrela bokom na susedu.

„Si v pohode?“ spýtala sa Kate ticho.

Pri tých troch slovách to Tully znova prežívala. V očiach ju štípali slzy, videla rozmazane.

Kate ju znova objala. Prvý raz od detských čias Tully dovolila, aby ju upokojovali. Keď sa konečne odtiahla, skúsila sa usmiať.

„Celkom som ťa zmáčala.“

„Mali by sme to niekomu povedať.“

„V nijakom prípade. Vyhlásili by, že som si sama na vine. Toto je naše tajomstvo, jasné?“

„Jasné.“ Kate sa zamračila.

Tully si utrela oči a znova si potiahla z cigarety. „Prečo si ku mne taká milá?“

„Vyzerala si osamelo. Dobre poznám ten pocit, ver mi.“

„Poznáš to? Ale veď máš rodinu.“

„Tá ma musí mať rada.“ Kate si vzdychla. „Decká v škole sa ku mne správajú, akoby som ich mohla nakaziť nejakou chorobou. Kedysi som mala kamošky, ale... zrejme nevieš, o čom hovorím, dofrasa. Si veľmi obľúbená.“

„Keď je baba obľúbená, kopa ľudí si myslí, že ju pozná.“

„Mne by aj to stačilo.“

Zavládlo ticho. Tully dofajčila a zahasila cigaretu. Ona a Kate boli také odlišné, také protikladné ako toto tmavé pole zaliate mesačným